

Suferințe și glorie

Versete călăuzitoare: Luca 9.23-36

Luca 9.22-36 prezintă în mod foarte impresionant suferințele Fiului Omului și gloriile care au urmat după aceea. El a trebuit „să sufere multe” din mâna oamenilor și va fi „respins” și „omorât”. După aceea avem pe muntele transfigurării o viziune temporară despre gloria și onoarea cu care Fiul Omului va trebui încununat conform planului lui Dumnezeu (Psalm 8). În afară de aceasta, acest pasaj este o provocare a inimilor noastre, căci el arată clar, că ucenicii, care au avut privilegiul să aibă parte de gloria Sa, mai întâi au fost chemați să aibă parte de suferințele Sale. Astfel aici avem înaintea noastră pe de o parte calea și partea aceluia care urmează pe Hristosul respins în lumea actuală rea; pe de altă parte vedem gloria la care conduce drumul în lumea viitoare.

Drumul suferințelor (versetele 23-27)

Domnul începe învățăturile Sale cu cuvintele: „Dacă vrea cineva să vină după Mine.” Cuvinte impresionante, care includ faptul că El a mers înainte și a croit un drum pentru ai Săi, și că ai Săi au dorința să meargă pe urmele Lui. La începutul acestei călătorii auzim cuvintele verificatoare: „să se lepede de sine însuși.” Oamenii vorbesc despre lepădarea de sine, cunosc chiar săptămâni de lepădare de sine, și prin aceasta înțeleg abținerea de la anumite lucruri pentru un timp limitat în scopuri caritabile. Însă aceasta este chiar opusul lepădării de sine, căci slujește mai degrabă la mulțumirea de sine și la înălțarea propriului eu. Lepădarea de sine nu înseamnă simplu să renunțăm la anumite lucruri, ci să renunțăm la omul din noi înșine, care poartă după aceste lucruri. Lepădarea de sine este deplină neluare în considerare a eului, pentru a sluji altora în dragoste. Acesta era drumul pe care Domnul a mers întotdeauna, atunci când a mers prin lumea aceasta.

În afară de aceasta, Hristos respins de lumea aceasta este într-un loc „de afară”, într-un loc de ocară, și cei care Îl urmează vor experimenta, că și ei trebuie să poarte ocară. De aceea Domnul cere aceluia care Îl urmează, „să-și ia zilnic crucea”. Pentru Domnul crucea a însemnat nu numai suferință și ocară din partea oamenilor, ci și suferințe mult mai adânci din mâna lui Dumnezeu. El era singur în suferințele din partea unui Dumnezeu sfânt, atunci când El a fost făcut păcat; însă putem avea parte într-o măsură mică la suferințele din partea oamenilor, și El ne-a lăsat exemplul desăvârșit al unor astfel de suferințe, căci noi suntem îndemnați să privim la Acela care „disprețuind rușinea ... a răbdat crucea și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu” (Evrei 12.2). Ni se cere să ieșim afară la El, „afară din tabără, purtând ocară Lui” (Evrei 13.13). Această ocară trebuie s-o luăm „zilnic” asupra noastră. Acesta este un cuvânt care cercetează inima, căci este comparativ ușor să aduci o jertfă mare într-o anumită ocazie, dar este nevoie de har mare ca „zilnic” să iei drumul ocării și suferințelor din pricina lui Hristos în viața de fiecare zi.

Dar cum este posibil să te lepezi de tine însuși și să porți ocară? Numai prin faptul că avem înaintea noastră un subiect mai mare decât eul propriu. De aceea Domnul spune: „Vino după

Mine!” În afară de aceasta, mersul după Hristos înseamnă implicit renunțarea la viața actuală. Cine trăiește numai pentru viața actuală – fie el credincios sau necredincios – acela trăiește o viață pe care o va pierde necondiționat, căci în cel mai bun caz ea este o viață trecătoare. Să avem pe Hristos înaintea noastră înseamnă să trăim o viață care niciodată nu va trece – o viață, care poate fi savurată deja acum, dar care în toată plinătatea ei va putea fi înțeleasă abia în patria veșnică a vieții. În cele din urmă este imposibil să urmezi pe Hristos și în același timp să mergi cu lumea și să cauți avantajele ei. Pavel, pentru care viața era Hristos, putea spune: „cele care îmi erau câștig le-am socotit pierdere, datorită lui Hristos.” Ce avantaj are chiar și pentru un necredincios să câștige toată lumea pentru câțiva ani trecători și după aceea să fie pierdut pentru veșnicie? Legătura cu lumea și umblarea după avantajele ei înseamnă pentru credincios pierderea oricărei bucurii în Domnul, sfârșitul mărturiei pentru Domnul și pierderea recunoașterii din partea Lui în ziua în care „El va veni în gloria Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri”. Să urmezi cu adevărat pe Hristos respins înseamnă deci în lumea aceasta actuală renunțarea la eu-l propriu, a batjocurii din partea oamenilor și pierderea vieții actuale cu lumea și privilegiile ei.

Gloriile care vor veni (versetele 28-36)

Drumul ocării și al pierderii lucrurilor actuale include suferințe pentru carne. Însă suferința este numai pentru timp scurt, căci greutatea veșnică de glorie urmează să vină. Domnul dorește să dea inimilor noastre o impresie despre această glorie, prin aceea că El pune înaintea noastră frumusețea și însușirea morală a patriei gloriei, care este la sfârșitul acestui drum de suferințe. Pentru a putea pătrunde în aceste lucruri cerești, noi trebuie să ne ridicăm duhul deasupra lumii actuale; de aceea citim, că El „S-a suit pe munte”. Nu este o bucurie în mijlocul tuturor suferințelor lumii acesteia și a încercărilor în poporul lui Dumnezeu care rup inima, să fi înălțat peste aceste lucruri despre care auzim și pe care le vedem, și în Duhul, pe vârful muntelui, prin credință să aruncăm o privire în gloriile care vor veni? Să vedem lumina soarelui peste dealurile întunecate ale văii prin care mergem înviorează și încurajează duhul.

După ce ei s-au urcat pe munte, primul lucru, pe care ucenicii îl văd, este un Om care Se roagă. Rugăciunea este expresia dependenței de Dumnezeu și a părtășiei cu Dumnezeu. Suferința pământului poate fi urmărită înapoi până la neascultarea și independența unui om – Adam. Gloriile lumii viitoare sunt introduse prin ascultarea deplină și dependența unui Om – Hristos. Lumea viitoare va fi o lume a fericirii, deoarece acolo fiecare va trăi în dependență de Dumnezeu. Este bine pentru noi să ne suim „pe munte”, ca să vărsăm totul înaintea lui Dumnezeu, pentru ca noi să putem coborî „în câmpie”, ca să facem totul pentru Dumnezeu, în timp ce așteptăm venirea lui Hristos. Tot așa și Iuda în epistola lui leagă rugăciunea cu venirea lui Hristos, atunci când ne cere să fim găsiți „rugându-ne în Duhul Sfânt”, în timp ce noi „așteptăm îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața eternă” (Iuda 21).

1. În această scenă minunată învățăm să cunoaștem schimbarea de care vor avea parte credincioșii atunci când va veni Isus. Vedem, prezentat în Hristos, chipul Celui ceresc, pe care îl vom avea în gloria viitoare. „după cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15.49). Așa au văzut ucenicii în Persoana lui Hristos, când

El Se ruga, cum ce este pământesc s-a transformat în ce este ceresc. Petru a scris despre această scenă minunată: „Pentru că v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.16). Observați cuvântul „putere”. Petru spune totodată: „Noi nu numai am spus mai dinainte, ci noi am văzut ce se va petrece, atunci când El va veni. Noi L-am văzut ca Om în smerenie, și apoi, într-o clipită, îmbrăcămintea Lui de smerenie au fost schimbată cu îmbrăcămintea gloriei; și fața Lui, care era mai desfigurată decât a oricărui om de pe pământ, a strălucit ca soarele. Noi am văzut în El puterea uriașă, care ‚într-o clipă’ va transforma acest trup al smereniei și-l va face asemenea trupului Său de glorie” (Isaia 52.14; 1 Corinteni 15.52; Filipeni 3.21).

2. Pe munte ne este arătat că în gloria viitoare noi nu numai vom fi ca El, ci noi vom fi la El, căci noi citim: „Și, iată, vorbeau *cu El* doi bărbați”. În glorie El nu va fi singur. El va avea tovarăși; chiar dacă El desigur va fi uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de tovarășii Lui. Într-o astfel de scenă minunată ne-am fi așteptat ca El să fie înconjurat de o oștire de îngeri, dar tovarășii Lui vor fi oameni. Sunt oamenii, pentru care El a murit; pe care El îi va duce în glorie; care vor avea parte cu El de gloria Sa ca Fiu al Omului. În cer nu va mai fi moarte, „nici întristare, nici strigăt, nici chin” (Apocalipsa 21.4); însă bucuria cea mai mare va fi, că noi vom fi la El – că noi vom fi la *Isus*. Așa se încheie pasajul minunat, în care Pavel ne explică, că noi vom fi răpiți, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, cu cuvintele: „Și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul” (1 Tesaloniceni 4.17).

3. Noi învățăm, că noi nu numai vom fi la El în glorie, ci că în glorie noi vom fi acasă, căci noi citim despre acești doi bărbați, că ei vorbeau *cu El*. Dacă ar fi scris acolo, că *El vorbea cu ei*, am fi gândit probabil că în glorie vom fi numai ascultători schimbați, dar tăcuți. Dar dacă ei puteau vorbi cu El, atunci a fost înlăturată orice distanță și orice reținere. Cu siguranță și ucenicii au avut relații intime cu Domnul pe pământ, chiar dacă uneori erau reținute. În glorie vom avea relații de bucurie și sfinte, fără urme de distanță. Este desigur frumos că în ziua învierii El a venit la doi ucenici și în împrejurările pustii, triste ale lor ei au putut spune: „Nu ne ardea oare inima în noi când *ne vorbea* pe drum.” Dar cu cât mai minunată este scena, în care El conduce doi ucenici, să vorbească *cu El* în glorie.

4. Noi nu numai vom fi ca El și vom fi la El, ci noi vom avea parte și de gloria Lui, căci noi citim despre acești doi bărbați: „aceștia s-au arătat *în glorie*”. Ei au parte de gloria lui Hristos ca Om glorificat. „Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie” (Coloseni 3.4). Nu este o jertfă mare să renunți la gloriile trecătoare ale lumii acesteia, și să primești drumul suferințelor, dacă știm că în lumea viitoare vom avea parte de gloria lui Hristos.

5. Ei „vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim.” Puțin mai târziu alți doi ucenici pe drumul lor deznădăjduit spre Emaus vorbeau despre plecarea Lui, pe care oamenii I-au pregătit-o, căci ei spun: „cum preoții de seamă și mai marii noștri L-au dat ca să fie condamnat la moarte și L-au răstignit.” Nu este de mirare că ei erau triști, căci tot ce ei puteau recunoaște în moartea lui Hristos, era ceea ce judecata a adus asupra Omului. Însă aici, pe munte, cei doi bărbați uită pe om și răutatea lui și văd numai pe Isus și moartea „de

care trebuia să aibă parte”. Ei văd în moartea Lui prezentarea desăvârșită a ascultării Lui față de Tatăl, prin aceea că El a făcut voia Tatălui și Se jertfește fără pată lui Dumnezeu. Deci ei văd în moartea Lui ceea ce glorifică pe Dumnezeu și ceea ce deschide omului drumul binecuvântării. Ce bine este să te urci pe munte și să fi deasupra întregii răutăți a omului și a eșecului credincioșilor, și să vezi dragostea nespus de bogată, care L-a determinat pe Domnul să Se dea pe Sine Însuși la moarte, și să găsești odihnă în moartea de care El a avut parte. La fel și ceata adunată a răscumpăraților va vorbi în zilele gloriei care va veni despre moartea de care El a avut parte, căci vorbirea cântării noi va fi: „Tu ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău.”

6. În această scenă minunată suntem introduși în duhul peste gloria Împărăției în ceea ce vorbește despre Casa Tatălui. Noi citim, că un nor a venit și i-a umbrit. Moartea de care a avut parte Hristos a deschis credincioșilor nu numai drumul pentru a avea parte de gloriile lui Hristos în Împărăție, ci ea îi face capabili să intre în părtășie cu Hristos în prezența directă a lui Dumnezeu, Tatăl, despre care vorbește norul. Petru vorbește în epistola lui despre gloria nespus de mare, căci el spune că „un glas l-a fost adresat prin gloria minunată” (2 Petru 1.17). Există gloria Împărăției pământești, dar este și gloria minunată – gloria prezenței Tatălui în Casa Tatălui. Ucenicii au văzut gloria Fiului Omului. Dar este și o altă glorie – o glorie mai mare – o glorie, despre care Domnul vorbește, când în rugăciunea Lui El roagă pe Tatăl ca „ei să vadă *gloria Mea*” (Ioan 17.24). Noi vom avea parte de gloria Lui ca Fiu al Omului; însă gloria Lui ca Fiu al lui Dumnezeu o vom privi.

7. În această glorie minunată putem auzi, cum Tatăl Își exprimă buna Sa plăcere cu privire la Fiul, căci noi auzim glasul din gloria minunată, care spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați.” Glasul nu spune: „Acesta este Fiul Meu, pe care voi trebuie să-L iubiți”, ci: „Acesta este Fiul Meu, pe care-L iubesc”. Noi vom fi duși în casa Tatălui, pentru ca acolo să avem părtășie cu Tatăl în buna Sa plăcere față de Fiul Său.

Deci aici ne este prezentată partea minunată, care va fi a noastră, când Isus va veni. Noi vom fi ca El; noi vom fi la El; noi vom fi la El acasă; noi vom avea parte de gloria Lui în Împărăție; noi vom avea nu numai bucuria de a împărți totul cu El, ci și să-I datorăm totul, căci noi vom vorbi despre plecarea Lui; noi vom fi introduși peste gloriile Împărăției în gloria măreață a Casei Tatălui, pentru ca acolo să vedem buna plăcere a Tatălui pentru Fiul Său și s-o savurăm. Deoarece noi suntem încă în călătorie spre gloria cu Hristos, vrem la fel să ne amintim de faptul, că noi avem pe Domnul la noi și în călătoria noastră prin pustie. De aceea citim: „Și, pe când era glasul acesta, *Isus S-a aflat singur*”. Viziunea se sfârșește, Moise și Ilie se reîntorc, norul dispare, glasul încetează, dar Isus rămâne. Dacă noi mergem pe drumul nostru prin lumea aceasta cu toate ispitele ei și toate suferințele ei, El este la noi, așa cum El Însuși a făgăduit: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”. El ne iubește până la sfârșit, și la fel El va fi la noi până la sfârșit, până când noi vom fi la El și niciodată nu vom mai pleca, și când binecuvântările muntelui vor deveni partea noastră veșnică.